

SUSAN MALLERYOVÁ

Vinohrad Stříbrný měsíc

SUSAN MALLERYOVÁ

**VINOHRAD
STŘÍBRNÝ MĚSÍC**

SUSAN MALLERYOVÁ

**VINOHRAD
STŘÍBRNÝ MĚSÍC**

PŘEKLAD

ZDENĚK UHERČÍK

Název anglického originálu: The Vineyard at Painted Moon

Český název: Vinohrad Stříbrný měsíc

Autorka: Susan Malleryová

První vydání: Harlequin Books, 2021

Překlad: Zdeněk Uherčík

Odpovědný redaktor: Ivana Čejková

Jazyková korektura: Dana Wotřelová

© 2021 by Susan Mallery, Inc.

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2022

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books, S.A.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce: iStock

Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34a, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7520-0 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-7521-7 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-7522-4 (PDF)

Jedna

„Sice ti to takhle neuvěřitelně sluší, ale slavnost začíná už za hodinu.“

Mackenzie Dienesová vzhledla od keře révy, který si prohlížela, a myšlenky se jí stále točily kolem pevných hroznů drobných, tvrdých bobulí. Koncem září budou zralé, sladké a připravené ke sklizni. Do té doby o ně bude pečovat, aby byly veliké, bude sledovat, jak se jim daří a bude je chránit před všemi nástrahami, ať jsou to plísňe, rozmary počasí či hladová vysoká.

Zamžourala na muže stojícího před ní. Byl vysoký, příjemně se usmíval a měl široká, pevná ramena.

„Slavnost?“ opáčila. Pustila z hlavy myšlenky na vinice a uvědomila si, že dnes je opravdu pravidelný večírek na oslavu slunovratu, pořádaný každoročně rodinou Barcellonových. Protože se do rodiny přivdala, byť si ponechala rodné jméno, všichni očekávali, že přijde.

Chtějí, aby přišla, připomněla si. Vždycky to byla událost a Stephanie, její švagrová, si dávala záležet, aby se opravdu vydařila.

„Aha, slavnost,“ opakovala, tentokrát s lehkým nádechem paniky v hlase, a podívala se na sebe. „Sakra. Kolik je?“

Rhys, její manžel, potřásl hlavou. „Tys mě vážně neposlouchala? Máme hodinu. To zvládneš v pohodě.“

Stáhla si rukavice, zastrčila je do levé přední kapsy montérek, obešla Rhyse a jemně ho postrčila k dodávce s otevřenou korbou, kterou používal na západních vinicích.

„To říkáš proto, že tobě stačí jenom se osprchovat a obléknout. Já mám navíc spoustu holčičích věcí.“

„Které ti zaberou možná tak deset minut.“ Objal ji kolem pasu a rychle vykročili k dodávce. „Hrozny vypadají dobře?“

„Myslím, že ano,“ odpověděla a rozhlédla se po zdravých keřích, které rostly po obou stranách. „Možná bychom je měli za pár týdnů trochu prostříhat, ale zatím je to dobré.“

Jakmile vklouzli na sedadlo staré dodávky, pohlédl na ni. Usmála se. Věděla s padesátiprocentní jistotou, že jí její slova o prostřívání připomene. Koneckonců on vinice řídil. Technicky vzato všechna rozhodnutí o vinicích činil on podle jejích poznatků, ale ne instrukcí. Ona jako vinařka měla na starosti hrozny od okamžiku sklizně až do stáčení vína do lahví.

Ale na Bel Après se kompetence a odpovědnost často překrývaly. Jejich rodina byla veliká a rozvětvená a každý měl svůj názor. Ne že by Mackenzie příliš naslouchala nápadům ostatních, pokud šlo o její víno, ale jak se Rhys často nechával slyšet, velice ráda prosazovala své nápady, když šlo o jeho práci.

Jel po šterkové cestě vinoucí se kolem vinice a zastavil u její dodávky. Vklouzla do kabiny a jela za ním na rodinnou usedlost. Hlavní silnice do Walla Walla byla plná turistů, kteří si chtěli vychutnat nejdlejší den v roce. Zařadila se do pomalého proudu vozů, a zatímco se hlemýždím tempem sunuli vpřed, snažila se nepokukovat po hodinách na palubní desce.

Po obou stranách silnice se rozprostíraly vinice. Vlevo na rovině, vpravo se zdvíhaly k podhůří. Statné keře s jasně zelenými listy byly pečlivě udržované podle jejích pokynů. Mezi dlouhými, úhlednými řadami rostla tráva, která zadržovala vláhu a chránila kořeny révy před horkem.

Pohled na zdravou úrodu jí umožňoval nemyslet na to, že ona a Rhys přijdou neomluvitelně pozdě.

O dvacet minut později za ním odbočila z dálnice na méně frekventovanou místní silnici. Tahle cesta vedla zadem na usedlost. Za pět minut už zaparkovali dodávky vedle provozních budov za velkým degustačním sálem. Rhys okamžitě zabral jeden z golfových vozíků, které rodina používala pro pojíždění po usedlosti. Posadila se vedle něho a zamířili k centru usedlosti.

Vinařství Bel Après a okolní pozemky patřily rodině Barcellonových už šedesát let. Rhys a jeho sourozenci byli už třetí generací. Původní hlavní budova prošla během let několika přestavbami. Když se Rhys a Mackenzie vzali, navrhla Rhysova matka Barbara, aby si postavili dům poblíž jejího, a nemuseli tak dojíždět z města. Mackenzie souhlasila, protože chtěla mít s novou tchyní dobré vztahy.

Nechali si postavit rozlehlý, dvoupodlažní dům. Barbara a Mackenzie zařídily všechny pokoje a vybírání doplňků, od klik až po svítidla, ještě posílilo jejich vzájemnou náklonnost.

Když se o několik let později rozvedla Stephanie, druhé ze čtyř Barbařiných dětí, přibyl další dům. A když se vdala nejmladší ze tří dívek, bylo potřeba postavit poslední dům. Jenom Lori, prostřední dcera, ještě zůstávala doma.

Všechny čtyři domy byly situovány průčelím na hlavní nádvoří. Terasy dlážděné režnou dlažbou stínily pergoly porostlé vinnou révou. Rozrůstající se rodina prostor využívala ke společným obědům a jako dětské hřiště. Když některá z žen pekla koláče, vyvěsila před dveře vlaječku, aby všichni věděli, že se mohou zastavit. O Vánocích se u firmy Wishing Tree kupoval veliký strom a na každoroční slavnost slunovratu se připravovaly desítky stolů pro zhruba dvě stovky hostů.

Rhys zabočil doleva za hlavní dům. Normálně by jel přes nádvoří, ale protože probíhaly přípravy na slavnost, zvolil

objížd'ku. Zaparkoval u zadního vchodu jejich domu a rychle vyšli dovnitř.

Mackenzie se zastavila v šatně, aby si sundala pracovní boty. Rhys učinil totéž. Společně pak vyběhli po schodech a na podestě se rozdělili, každý do své koupelny.

Okamžitě se začala sprchovat. Naštěstí si předem připravila šaty, ve kterých půjde na slavnost. Jakmile byla hotová, osušila se, zavinula si vlasy do ručníku a vyndala parfémované tělové mléko, které jí Rhys dal před několika lety. Marně přemýšlela, proč by člověk měl chtít vonět jako kokosový ořech nebo vanilka, ale líbilo se jí to.

Vešla do prostorné šatny a otevřela zásuvku se spodním prádlem. Vpravo měla praktické kalhotky, které nosila obvykle, vlevo odvážnější pro zvláštní příležitosti. Vybrala si černé, vklouzla do nich a otevřela další zásuvku, aby si vybrala vhodnou push-up podprsenku. Když si ji oblékla a urovnala polštářky tak, aby co nejlépe vylepšily její skromné křivky, oblékla si župan a vrátila se do koupelny.

Zapnula elektrické natáčky a během několika minut nanesla oční stíny a řasenku. Po dni stráveném na vinici byla zruřovělá, proto se s dalším líčením neobtěžovala.

Vlasům se věnovala mnohem déle. Napřed musela sytě rudé vlny, které jí spadaly na ramena, vysušit a pak natočit. Když byly natáčky na místě, pustila se do hledání černých střevíčků na jehlách, ve kterých by vydržela celou noc.

Když je našla, otevřela malou šperkovnici a vyndala z ní svatební sadu. Zásnubní i snubní prstýnek si navlékla na prsteníček levé ruky. Pak následovaly diamantové náušnice. Sotva si začala oblékat černé večerní šaty bez rukávů, vešel do šatny Rhys v černých kalhotách a tmavě šedé košili.

Při pohledu na něj si povzddechla: „Tak vidíš. Máš to mnohem jednodušší než já.“

„To ano, ale ve výsledku jsi mnohem krásnější. To už za to stojí.“

„Raději bych si ten čas ušetřila.“

Otočila se a nastavila mu záda. Zapnul jí zip a shýbl se pro její střevíce. Vrátili se do její koupelny a společně začali sundávat natáčky.

„Máme zpoždění,“ řekla Mackenzie, když letmo pohlédla na jeho hodinky. „Tvoje matka bude odměřená.“

„Bude mít spoustu práce s vítáním hostů.“

Poslední natáčka letěla na pult. Mackenzie si protřepala vlasy a ukázala do ložnice.

„Ustup,“ řekla a sáhla po spreji na vlasy.

Rhys se stáhl do bezpečí. Zpevnila nepoddajný účes lakem a odběhla pryč, aby unikla vražednému oblaku. Rhys seděl na sedátku v nohách veliké postele. Posadila se vedle něho a rychle se obula.

„Hotovo,“ řekla a zkusila si, jestli ještě nezapomněla chodit na vysokých podpatcích. Mnoho příležitostí k tomu neměla.

Popadla manžela za zápěstí. „Čtvrt na osm, Barbara nás zabije.“

„Nezabije. Jsem její jediný syn a ty jsi její jasná favoritka.“

„Nedorazili jsme přesně na sedmou. Už teď slyším pohřební pochod. Chci být pohřbená na Red Mountain.“

Rhys, který jako první scházel ze schodů, se zasmál. „Na vinici? Nevím, jestli budou tvé tlející tělo považovat za organické.“

„Chceš říct, že jsem jedovatá?“ zeptala se se smíchem cestou k hlavním dveřím.

„Říkám, že jsi nádherná a byl bych rád, kdybychom si ten večer pořádně užili.“

Řekl to takovým zvláštním tónem, pomyslela si, když se jejich pohledy střetly. Zнала ho celý svůj dospělý život. Setkali se o Vánocích, během jejího prvního ročníku na vysoké škole. Stefanie,

její spolubydlící a Rhysova sestra, tehdy přivedla Mackenzie domů, aby se seznámila s rodinou. Mackenzie byla ráda, že nemusí trávit svátky sama, a rychle se zamilovala nejenom do urostlého staršího bratra své nejlepší přítelkyně, ale do celé rodiny Barcellonů a vinic, které rodina vlastnila. Barbara pro ni byla jako náhradní matka a vinice byly stejně magické jako Rhysovy sexy polibky.

Ted' pozorovala manželův výraz a neunikl jí nádech smutku pod tím uvolněným úsměvem. Všimla si toho, protože sama hluboko v sobě ukrývala stejný pocit. Ty dny, kdy se vytráceli kvůli sexy polibkům, byly dávno pryč. Už nebyly žádné toužebné pohledy, žádná intimita. Měli zaběhnutou rutinu a život, ale byla si stále méně jistá, jestli ještě mají manželství.

„To bych taky ráda,“ zamumlala. Věděla, že z jeho strany to není žádost, aby se nehádali. Nikdy se nehádali. Příkrá slova vyžadují zanícení, které jim už dávno chybělo.

„Tak do toho,“ řekl zvesela, vzal ji za ruku a otevřel hlavní dveře.

Pohltil je ruch oslavy a vtáhl je do rychle rostoucího davu hostů. Mackenzie se zlepšila nálada, když viděla blikající žárovky vpletené do pergoly, stoly přetékané jídlem a srovnané bedýnky vín z Bel Après, čekající, až je někdo otevře. Mezi hosty procházely servírky s podnosy s topinkami s drcenými rajčaty. Byl zde také těstovinový bar a koutek se zákusky. Z reproduktorů ukrytých v zeleni hrála hudba a lahodná vůně česneku se mísila se sladkou vůní letních květů.

Mackenzie zahlédla Stephanii, která se bavila s jednou servírkou, naposledy stiskla Rhysovi ruku a zamířila ke své švagrové.

„Překonáváš se,“ řekla, když přítelkyni objala.

„Jsem sakra dobrá,“ odpověděla Stephanie se smíchem a ukázala na blikající světla. „Tohle bude mnohem efektnější, až za nějaké dvě hodiny zapadne slunce.“

Protože nejdelší den v jejich části státu Washington znamenal téměř šestnáct hodin slunečního svitu.

„Jsi unavená?“ zeptala se Mackenzie, protože věděla, že Stephanie poslední tři týdny nedělala nic jiného, než že celou oslavu pilovala k dokonalosti.

„Nebylo to o nic obtížnější než obvykle, ale přidala jsem pár věcí,“ odpověděla její švagrová lehkým tónem. „Nebudu ti napovídat, ale připrav se na jedno nebo dvě překvapení.“

Mackenzie okamžitě přejela pohledem přítomné. „Je tady Kyle?“

Stephanie, drobná brunetka s plnými křivkami, nádhernými hnědými očima a bezstarostným úsměvem zaúpěla. „Cože? Ne. To ne. Přece jsem ti to říkala. S ním jsem skončila. Úplně a nadobro.“

„Ale je tady.“

„Ano. Máma ho zve každý rok, protože je to otec Avery a Carsona. Zřejmě jí nijak nevadí, že je to můj bývalý. Víš, jaká je.“

Mackenzie to věděla. Jakmile se její tchyně k něčemu rozhodla, nebylo možné s ní hnout. Nedokázala během času změnit názor. Barbara byla nehybnost v lidském provedení.

„Kyle je otcem její nejstarší vnučky, a tudíž členem rodiny.“ Stephanie nakrčila nos. „Přivádí mě to do rozpaků, ale zvládnu to. Na druhou stranu o něm mluví jako o dárci semene, a to se mi líbí.“

„Ale kdyby chtěl zpochybnit předmanželskou smlouvu, vyjela by na něj Barbara jako had.“ Mackenzie se na okamžik odmlčela. „Určitě to s ním nechceš ještě zkusit?“

„Ne. V žádném případě. S tím jsem skoncovala. Po rozvodu mě roky vodil za nos. Už žádný sex s bývalým. Už je to osmnáct měsíců, co jsme si naposledy vrzli, ale držím se. Jsem sice pekelně nadržaná, ale nic nebude.“ Rozhlédla se o hostech. „Možná tu potkám někoho jiného.“

„Měla jsi vůbec někdy někoho jiného?“

„Ne, ale všechno je jednou poprvé.“ Stephanie nakrčila nos. „Když já nevím, jak se to dělá. Vytratíme se do vinného sklepa a uděláme to na stole, nebo tak nějak? Domů ho vzít nemůžu, tam jsou děti. A auto je hrozně laciné.“

„A vinný sklep není?“ zeptala se Mackenzie se smíchem.

„Nevím. Mohlo by to být romantické.“

„Nebo přinejmenším hodně opojné.“

Stephanie tu poznámku odbyla mávnutím ruky. „Dobře. Tak vinný sklep ne, ale pak mi zbývá strašně málo míst, kde to dělat, nemluvě o příležitosti.“ Povzdechla si a obě zamířily k pultu s vínem. „Proto mi rychlovky nikdy nešly. Je to hrozně komplikované. V televizi a ve filmu to vypadá snadné, ale není.“

„Já v tom nemám žádné zkušenosti, promiň. Něco si o tom přečtu, a příště ti už snad poradím líp.“

„Proto tě mám ráda.“ Stephanie potřásla hlavou. „Zřejmě bych měla pustit z hlavy rychlovku s neznámým chlapem a soustředit se na jiné stránky mého života.“

Obě si objednaly po sklence cabernetu. Zatímco Stephanie prostě upíjela, Mackenzie chvíli studovala barvu a potom přičichla. Dvakrát zakroužila vínem ve sklence, znovu přičichla a vychutnávala ovocnou vůni v kontrastu s...

„Prosím tě, prostě se napij, proboha,“ řekla Stephanie se smíchem. „Je výborné. Bylo výborné, když jsi dohlížela na drcení hroznů, bylo výborné, když zráló v sudech, výborné při lahování a výborné, když vyhrálo snad tisíc cen, jestli se nepletu. Dobře? Je to výborné víno. Uvolni se, a aspoň pro tenhle večer nebuď vinařkou.“

„Jsi nějak nabručená.“ Mackenzie se napila a usmála se. „Jen tak mezi námi, je mnohem lepší než výborné.“

„Ty to musíš říkat. Je to tvoje víno.“ Stephanie pohlédla Mackenzie přes rameno a usmála se. „Jde sem tvůj pohledný manžel. Asi si chce zamluvit první tanec.“

Mackenzie se otočila a sledovala přicházejícího Rhyse. Na oslavě slunovratu vždy rád tančil a postupně provedl všechny přítomné dámy, ale první tanec si vždycky vyhradil pro ni.

„Můžeme?“ zeptal se a nabídl jí rámě.

Předala svoji sklenku Stephanie a šla se svým manželem na malý taneční parket. Nikdo se k nim nepřipojil, ale věděla, že se ostatní po chvíli přidají, jakmile je uvidí tančit.

„Musíme zkontrolovat zavlažovací systém na Seven Hills,“ řekla, když klouzali v rytmu hudby. „Podle předpovědi má být příštích několik týdnů horko a sucho, takže musím přesně dávkovat zavlažování.“

Jednou z výhod vinic „nového světa“ byla schopnost řídit kvalitu pomocí správného množství závlahy. Jakmile se objevily hrozny, mohla regulací zavlažování révu donutit k lepším výnosům.

„Ani nechci připomínat, že jsme vinici procházeli minulý měsíc,“ řekl Rhys lehkým tónem.

„To byla celková kontrola. Teď mi jde o konkrétní věc.“

„Jak si přeješ.“ Zatočili se. „Zbytek pracovního rozhovoru by možná mohl počkat na zítřek.“

„Cože?“ Proč by nemohli mluvit o... „Ach, večírek. Promiň.“

„Neomlouvej se. Stále jsi tak trochu v práci, ale ocenil bych, kdybychom dnes večer udělali výjimku.“

Protože události, jako byla tahle, miloval. Rád si povídal s přáteli, setkával se s novými lidmi a vůbec byl společenský. Rhys byl mnohem větší extrovert než ona. Pokud se v úzkém okruhu místních vinařů objevil někdo nový, byl první, kdo se mu šel představit.

Přikývla a snažila se přijít na nějaké téma, které by nemělo nic společného s vinicemi nebo vínem.

„Doufám, že Kyle nechá Stephanie na pokoji,“ řekla, protože tohle považovala za dostatečně neutrální předmět hovoru. „Moc se snaží, aby to překonala.“

„Musí si ujasnit, co chce. On za ní stále chodí... je na ní, aby ho odmítla a trvala na tom.“

Věděla, že má pravdu, ale jeho přímočaré prohlášení ji z nějakého důvodu popouzelo.

„Asi se neumíš vcítit do její situace,“ vyhrkla dřív, než si to mohla rozmyslet. „Kyle je významný sportovní komentátor v Seattlu a každý večer může sbalit jinou ženskou. Stephanie žije na malém městě a je svobodná matka, která pracuje v rodinné firmě. Kde by měla někoho potkat?“

Její manžel na ni vytřeštil oči. „Co má to, jestli s někým chodí, společného s tím, jestli spí, nebo nespí s Kylem?“

„Nemá z čeho vybírat. Je osamělá.“

„A zůstane osamělá, dokud si někam nevyrazí.“

„Co myslíš tím někam? Mezi tisíce nezadaných tady ve Walla Walla?“

Přestali tančit a dívali se jeden na druhého. Mackenzie si uvědomila, že už celé dlouhé roky nebyli takhle blízko skutečné hádce. Netušila, proč tomu tématu věnuje tolik energie, ani neznala důvod svého vzrůstajícího podráždění. Ale ať to bylo cokoli, slavnost letního slunovratu nebyla tím správným místem, kde by měla podléhat nevysvětlitelným emocím.

„Promiň,“ řekla spěšně. „Máš samozřejmě pravdu. Stephanie musí něco udělat, aby pro ni Kyle už nebyl takovým pokušením.“

Jeho upjatý výraz změkl. „Chci, aby moje sestra byla šťastná.“

„Já vím.“

„A chci, abys i ty byla šťastná.“

Řekl to tak zvláště, jako kdyby si nebyl jist, jestli je to možné.

„Já jsem šťastná,“ odpověděla tiše a říkala si, že je to skoro pravda.

„To doufám.“

Nuceně se usmála a ukázala k houstnoucímu davu hostů. „Dneska tady máš spoustu tanečnic. Asi bys měl začít.“

Na okamžik se na ni zadíval, jako kdyby chtěl uhodnout její rozpoložení. Usmívala se, dokud se neotočil. Když odešel, zadívala se toužebně na svůj dům. Lákalo ji vytrazit se do klidu a ticha, ale to nepřicházelo v úvahu. Dnes bylo velké představení, a nemohla odejít příliš brzy. Ale zanedlouho, slíbila si. V tichu svého pokoje na ni nebude doléhat ten nepříjemný neklid, který ji trápí posledních pár měsíců. Sama v šeru bude klidná a šťastná, bude myslet jenom na dobré věci, jako na nadcházející sklizeň a víno, které z ní vyrobí. Sama v šeru zase bude sama sebou.

Dvě

Barbara Barcellonová pozorovala hosty, kteří se smáli a povíдали si spolu. Slavnost letního slunovratu měla desetiletou tradici a ona se na ni vždy těšila. Byla ráda štedrou hostitelkou a těšilo ji, že může předvést svoji nádhernou usedlost a pochlubit se krásnými, dospělými dětmi. Líbilo se jí, jak se všichni oblékli do večerního, uspokojovala ji sháňka po pozvánkách a jak ti, kteří pozváni nebyli, intrikovali, aby na ně příští rok pozvánka vyšla. Měla ráda tu hudbu, jídlo, a dokonce i ta blikající světla, na nichž její dcera Stephanie vždy trvala, přestože v půl osmé večer slunce stále ještě svítilo.

Ten dav hostů tady byl na její počest, ale hlavně na počest Bel Après. Lidé přicházeli vzdát hold vinařství a všemu, co představovalo, a to Barbaru naplňovalo ze všeho nejvíc.

Když si před jednačtyřiceti lety brala svého zesnulého manžela, bylo Bel Après na pokraji úpadku. O vinařství nevěděla vůbec nic, ale rychle se učila. Řídili vinařství společně s Jamesem, a nakonec se stala generální ředitelkou. To ona našla zkušené vinaře, kteří vytvořili vína, která mučivě pomalu zvedla Bel Après ode dna.

Pohledem pátrala v davu, dokud neobjevila svoji snachu. Barbara si všimla, že Mackenzie mluví s několika majiteli vinic a usmála se, když si všimla, jak pozorně jí naslouchají.

Mackenzie byla skutečný objev, pomyslela si zaníceně. Plachá, ale talentovaná mladá žena, která velice rychle pochopila Barbarinu představu, co chce z Bel Après vytvořit. Kdyby si ji Rhys nevezal, byla by ji najala. Ale teď patřila do rodiny.

Její laskavé rozpoložení pominulo v okamžiku, kdy se k Mackenzie připojila její nejmladší dcera Catherine. Zatracená holka, pomyslela si chmurně Barbara a zkoumavým pohledem hodnotila její rozevláté batikované šaty, ušité zřejmě z několika povlaků na polštář a jačího močového měchýře. Životním posláním Catherine bylo nebýt tuctová a rozčilovat matku na nejvyšší míru. Naštěstí pro ni, snaha o jedno automaticky vedla k druhému.

Ucítila něčí ruku v pase a pak polibek na holé šíji. Otočila se a usmála se na Giorgio, který si ji přitáhl blíž.

„Zdá se, že tě něco štve,“ řekl a přitiskl se k ní. „Řekni, co tě trápí, lásko, a já to vyřeším.“

„Kéž by to byla pravda.“ Pokývla k Mackenzie a Catherine. „Moje dcera vypadá děsně. Můžeš s tím něco udělat? A když už budeš v tom, mohl bys ji přesvědčit, aby ze sebe přestala dělat umělkyni a našla si skutečnou práci?“

Giorgio, vysoký pětadesátník, byl i přes svůj věk stále velice živý a pohledný. „Je půvabná. Nikdy nebude tak krásná jako její matka, ale je to sladká a milá mladá žena.“

„Jsi příliš laskavý.“ Usmála se na něho. „Ale já to myslím vážně. Nebud' tak ohleduplný. Co to má na sobě? Aspoň že její manžel měl dost vkusu a vzal si slušnou košili a děti vypadají dobře.“

Vzal ji do náruče a zatočil s ní v rytmu hudby. „Nechej ji takovou, jaká je. Aspoň pro dnešní večer. Mysli jenom na mě.“

Zasmála se a vplula na taneční parket. „Není nic snazšího.“

Během tance padl její pohled znovu na Catherine. Její dcera se usmála a jakoby k přípitku pozvedla sklenku s vínem. Vážně je

potřeba něco s ní udělat, pomyslela si Barbara, ale nevěděla, co by to mělo být.

„Smím prosit, nebo ruším?“

Barbara se usmála na Rhyse, svého jediného syna. „Smíš.“

Giorgio předstíral rozmrzelost. „Tak dobře. Jeden tanec, ale pak chci tvoji matku zpátky.“

„Vrátím ji v pořádku,“ slíbil Rhys a vedl ji sérií rychlých kroků. „Je to nádherný večírek, mami.“

„Máš pravdu. Stephanie mě docela překvapila, jak skvěle to zvládla. Koutek s topinkami je stále v obležení. Měla pravdu.“ Pohlédla na syna. „Viděl jsi, v čem přišla Catherine?“

„Nech to být, mami.“

„Vypadá příšerně.“

„Jaguar si to zřejmě nemyslí.“

Barbara sledovala synův pohled a uviděla Catherine a jejího manžela, jak navzdory svižnému tempu hudby pomalu tančí. Jak typické, pomyslela si s povzdechem. Bůh chraň, aby Catherine tančila ve stejném tempu jako ostatní.

A pokud šlo o toho Jaguara – opravdu se tak jmenoval a Barbara trvala na tom, že chce vidět jeho křestní list, než svolí ke sňatku –, chtěl všechno, co chtěla Catherine. Doslova ho vodila na cezené nudli.

„Přestaň,“ napomenul ji Rhys. „Zase máš ten výraz, který nasadíš vždycky, když tě začíná štvát. Užívej si slavnost.“

„Vždyť si ji užívám. Je to krásný večer. Dokonce budu předstírat, že jste ty a Mackenzie nepřišli pozdě.“

„Jenom o patnáct minut, mami. Byla na západních vinicích a povídala si s hrozny.“

„Je spokojená s tím, jak se věci vyvíjejí?“

Usmál se. „Vždyť víš, že je. Jinak by už byla v tvé kanceláři a vyjmenovávala ti, co všechno je špatně.“

Barbara věděla, že je to pravda. Mackenzie ji vždy o všem informovala. Tvořily dobře sešranou dvojici.

Dohrála hudba a Rhys ji odvedl zpátky Giorgiovi, který právě hovořil s několika hosty. Když Barbara zamířila k baru pro sklenku vína, připojila se k ní její nejmladší.

„Je to nádherný večírek, Barbaro,“ řekla Catherine zvesela.

Barbara měla co dělat, aby se nenaježila. Na začátku střední školy trvala Catherine na tom, že si změní jméno na Four, aby bylo zřejmé, že je čtvrté dítě. Barbara to zamítla, proto ji Catherine začala oslovovat jménem, jenom aby jí hrála na nervy.

Barbara neměla ani ponětí, kde se mohlo něco pokazit. Byla láskyplná a spravedlivá, nenechávala je zbytečně vysedávat u televize a všechny její děti musely jíst hodně zeleniny. Rodičovství někdy stojí za starou belu.

Ukázala na dceřiny šaty. „To je tvůj výtvar?“

Catherine se zatočila. „Ano. Líbí se ti?“

„Z celého srdce.“

Catherine se zašklebila. „Ironie? Opravdu?“

„Cos myslela, že řeknu?“

Catherine nikdy neztrácela dobrou náladu. „Řekla jsi to dokonale.“

Když její dcera odplula, přitočila se Barbara blíž ke Giorgiovi. Vzal ji v pase. Ten tlak paže na zádech byl známý a uklidňoval ji. Přikývla, když něco řekl, ale ve skutečnosti hovor neposlouchala. Ať říkal cokoli, bylo to okouzující. Takový byl. Uměl dobře mluvit, pro každou příležitost se dovedl správně obléknout. Uměl to neuvěřitelně s lidmi a měl šarm, který jí samotné vždy chyběl. Toho si na něm zřejmě všimla nejdříve – kdekoli byl, šlo všechno snadno.

Jako tenhle večer, pomyslela si s uspokojením. Byl dokonalý. Měla kolem sebe své děti a vnoučata. Byl tady Giorgio. Réva byla zdravá a silná a v září je čeká další dobrá sklizeň.

Zahlédla Avery, své nejstarší vnuče, která si povídala se svým otcem, Stephaniným bývalým manželem. Kyle byl příliš uhlazený, připomněla si Barbara v duchu. Jejich sňatek byl katastrofou od samého počátku, ale Stephanie byla těhotná, proto nebylo možné vyhnout se komplikacím a následujícímu rozvodu.

Rozvod naštěstí Avery ani Carsona nijak nepoznamenal. Barbara ani nechtěla věřit, že Avery je už šestnáct let. Bude muset Stephanie připomenout, aby na svoji dceru dohlédla, až začne mít zájem o kluky a rande. Když to neudělá, hrozí v další generaci nechtěné těhotenství, a to nikdo nechce.

Často říkala, že děti jsou jako vinice, o kterou je třeba stále se starat. Jakmile myslíte, že si můžete trochu odpočinout, začíná nová sezóna a s ní nové problémy.

Přistoupila k ní Stephanie. „Je čas na přípítek, mami. Jestli jsi připravená.“

„Jsem.“

Barbara se omluvila a šla se svou dcerou k DJ na malém pódiu vedle tanečního parketu. Půjčila si od mladíka mikrofon a zadívala se na shromážděné hosty. Stephanie požádala o klid. Během několika vteřin celý večírek utichl.

„Děkuji, že jste mě a moji rodinu poctili návštěvou výroční desáté slavnosti letního slunovratu,“ řekla Barbara, počkala, až odezní potlesk a pozdvihla sklenku chardonnay.

„Na mé děti – ať vám příští rok každému přinese štěstí. Na má vnučata – nezapomeňte, že vás máme všichni rádi.“ Otočila se, pohledem našla svoji snachu a usmála se na ni. „Na moji téměř dceru – byl to požehnaný den, kdy jsi vstoupila do našeho života.“

Ozval se další potlesk.

Barbara pohlédla na Giorgia. Uvažovali, jestli ho má také zmínit a on ji požádal, aby to nedělala. Koneckonců byl jenom její přítel, a tohle byla rodinná oslava. To byl další důvod, proč ho milovala. Rozuměl jí, a to bylo úžasné.

Pozdvihla sklenku směrem k hostům. „Na vás všechny, na nádherné léto a šťastný život.“

„Šťastný život,“ odpověděli sborem.

„Jaké to je být požehnaním?“ zeptala se Four s úšklebkem.

Mackenzie se musela držet, aby nezasténala. „Je to lepší než loni, kdy řekla, že jsem zázrak, kterého se rodině dostalo, aby povznesl Bel Après k výšinám. I když mám dojem, že řekla, že to byl požehnaný den, ne že já jsem požehnaním.“ Pohlédla na svoji nejmladší švagrovou. „Omlouvám se za to její nadšení.“

„Nemusíš. Stejně tě máme rádi. Možná víc. Naše láska není ničím podmíněná.“

V tom má Four pravdu, pomyslela si Mackenzie. Barbara vždycky prohlašovala, že Mackenzie je její oblíbenkyně, ale ta náklonnost měla do velké míry co dělat s její prací ve vinařství. Mackenzie si byla naprosto jistá, že pokud by neměla zájem o Bel Après, nebyla by Barbara ke sňatku svolila.

„Není to s ní snadné,“ zamumlala.

„To tedy ne,“ souhlasila Four. „Je to moje matka a mám ji ráda, ale něco v ní je. Nevím, jestli v dětství utrpěla nějaké trauma, nebo se už narodila krutá.“

Ta příkrá slova Mackenzie překvapila. „Myslíš, že je krutá?“

Four se pobaveně usmála. „Ty si myslíš, že je milá?“

„Neřekla bych milá. Dovede být... náročná. Ale vždycky se ke mně chovala dobře.“

„To je pravda a ty si její náklonnost zasloužíš.“ Four ji objala. „Máš dobré a laskavé srdce, které nás všechny hřeje. Jsi vílí prach, který nám umožňuje létat.“ Zdvihla sklenku. „Ach, a jsi nádherná.“

„Souhlasím.“

Ten mužský hlas se ozval za jejími zády. Mackenzie se otočila a uviděla přicházet Bruna Provenčia. Pomyslela si, že tenhle muž se umí obléknout. Stejně jako Rhys i Bruno měl na sobě kalhoty a košili s dlouhými rukávy, ale oblečení na něm vypadalo nějak elegantněji. Barbara říkala, že si všechno nechává šít. Mackenzie sice takový zvyk dokázala pochopit, ale pro každodenní nošení jí to nedávalo smysl. Proč ztrácet čas, když si můžete oblečení objednat online a nechat přivést? Stačí na to několik kliknutí.

Pomyslela si, že něco takového Bruno v životě neudělal a potlačila úsměv. Bruno se uměl narodit. Vypadal dobře, měl černé vlasy, hnědé oči a vyzařovala z něho sebejistota, která ještě zvyšovala jeho přitažlivost.

Jednou budu také sebejistá, říkala si v duchu. Když ne v tomto životě, tak snad v tom příštím.

Dlouze si povzdechla. „Neříkej nádherná, prosím. Barbara jenom...“

„Jako vždy okouzující,“ řekl Bruno, vzal Mackenzie za ruku a sklonil se, aby ji políbil na tvář. Totéž udělal i Four.

„Parádní večírek, jako vždycky,“ řekl.

„To je zásluha Stephanie,“ řekla mu Mackenzie a odložila sklenku na ták servírky procházející kolem.

Bruno nabídl Mackenzie rámě. „Zatančíme si?“

Usmála se a přikývla. Nebyla si jistá, jestli se tváří, že nechce tančit, nebo to bylo tím, že je Rhysova manželka a Barbařina snacha, ale jen málokterý muž na večírku ji vyzval k tanci. Ale Bruno ji žádal o tanec každý rok a ona mu ráda vyhověla.

Připojili se k několika párům na tanečním parketu. Rhys tančil a povídal si s majitelkou místního módního butiků. Barbara a Giorgio tančili v objetí.

Bruno ji vzal v pase, držel se v přiměřené vzdálenosti a začali tančit.

„Skvělé počasí na večírek,“ řekl.

Krátce pohlédla do zapadajícího slunce. „Opravdu. Máme štěstí, že nebylo moc horko.“ Teplota kolem třiceti stupňů byla ještě snesitelná, ale čtyřicítka by celou oslavu pokazily.

„Teď tě tady vídáme častěji,“ dodala. „Máš v okolí nějaké nové obchody?“

Bruno byl prodejce vín. Aspoň to o sobě říkal. Věděla také, že investoval do několika vinařství, měl víc peněz než pánbůh, a když přiletěl do města, tak jedině soukromým tryskáčem. Ale jinak byl záhadou. Pohlednou záhadou, přesto neznámou.

„Uvažuji o tom, že bych koupil nějaké vinařství,“ přiznal.

„Opravdu? Věděla jsem, že investuješ, ale nečekala jsem, že chceš něco víc.“

Pousmál se. „Rád mám věci pod palcem.“

„Můžeš mi říct které?“ zeptala se, ale hned zavrtěla hlavou. „Nech to být. Myslím, že nemůžeš. Budu muset spekulovat.“

„Napiš mi zprávu, cos vymyslela. A já ti povím, jestli jsi to uhodla.“

Zasmála se. „V okruhu sta mil je skoro pět set vinařství. Zablokuješ si mě ještě dřív, než budu mít aspoň hrubý odhad.“

„Slibuju, že tě nezablokuju.“

„Koupit vinařství. To je vzrušující. Ty možnosti.“

„Nechceš být mojí obchodní partnerkou?“ zeptal se škádlivě.

Zasmála se. „Lichotíš mi, ale Bel Après je můj domov. Budeš tedy žít trvale ve Walla Walla? A co tvoje rodina? Víím, že tvoji rodiče stále žijí a máš sourozence.“

„Jsou naprosto spokojeni na Východním pobřeží, a mně se líbí tady. Budu je vídat dost často.“

Teď bylo na ní, aby nasadila škádlivý tón. „Takže nechceš být příliš blízko.“

„Je to tak lepší. Matka mi ráda domlouvá rande na slepo. Nikdy to nedopadne dobře.“

„Takže vzdálenost je tvoje kamarádka.“ Mackenzie se rozhlédla. „Když už mluvíme o rande, ty sis nikoho nepřivedl, vid’?“

„Ne.“

Zachytila jeho pohled. „Budu sice riskovat, že se podobám tvé matce, ale ty sis nikdy nikoho nepřivedl. Proč?“

„O nikom vhodném nevím.“

„Proč? Řekla bych, že najít někoho musí být snadné. Jsi úspěšný a pohledný. Ženy by po tobě měly šílet.“

„Flirtuješ se mnou?“

Zasmála se. „Myslím, že oba víme, že neumím flirtovat.“ Něco ji napadlo. Možná ten problém nakonec nebyl v ženách. „Nebo tě ženy nezajímají a myslíš si, že bychom s tím měli problém. Určitě ne.“

Zarazila se, protože nevěděla, jak pokračovat v choulostivé konverzaci, kterou nechtěně započala.

Zářivě se usmál. „Nejsem gay. Mám rád ženy. S nikým nechodím, protože nemůžu najít nikoho, kdo by mě zajímal natolik, aby to stálo za tu námahu.“

„Byl jsi ženatý?“

„Ano.“

Zvědavě na něho pohlédla. „A?“

„Rozvedli jsme se. Už je to dávno.“

„To je mi líto.“

Pokrčil rameny. „Mně to tehdy taky bylo. Už ne.“ Pohlédl jí do očí. „Nemůžu mít děti. Zjistili jsme to, když nedokázala otěhotnět. Nemohla se s tím vyrovnat, proto odešla.“

Mackenzie zůstala stát. „To od ní bylo hrozné. Jsou i jiné způsoby, jak mít děti.“

„Žádný z nich ji nezajímal.“

„Promiň, Bruno, že jsem byla dotěrná a připomněla ti nepříjemnou část tvého života. Měla jsem se držet nezávazných témat.“

Přítáhl si ji blíž a zatočil s ní. „Nevadí mi, že to víš.“

„Přesto mě to mrzí.“

„Změňme téma. Jak moc se Barbaře nelíbí, co má Four na sobě?“

Mackenzie se podívala na svoji švagrovou. Její nápadné šaty hýřily barvami, měly nepravidelné lemování, jeden rukáv dlouhý a druhý krátký.

„Nemluvila jsem s ní o tom, ale řekla bych, že si je nezami-
lovala.“

„Four ji ráda trápí. Kdyby do ní Barbara přestala rýpat, přesta-
la by ji Four šokovat.“

Otočila se zpátky k Brunovi. „To jsi odhadl dobře.“

„Jsem dobrý pozorovatel.“

„Na co jsi ještě přišel?“

Několik vteřin se na ni díval. Měl tak pronikavý pohled, až si byla jistá, že se chystá říct něco, co s ní oťrese, nebo přinejmen-
ším nedovolí tři dny usnout. Ale on jenom poodstoupil, stiskl jí
ruku a zase ji pustil.

„Měl bych tě už propustit,“ řekl. „Dobrou noc.“

Odešel a nechal ji samotnou uprostřed hostů. Nebyla si jistá,
co se právě stalo a co to mělo znamenat. Pokud to vůbec něco
znamenalo.

S rostoucí konzumací vína úměrně rostla hlučnost večírku. Od
bufetu se linuly libé vůně a jí zakručelo v žaludku. Právě si chtěla
vzít něco dobrého, když zahlédla Rhyse, který se bavil s pohlednou
blondýnou, jejíž jméno si nevybavovala.

Blondýna se dotkla Rhysova předloktí. Byl to jasný flirt
a Mackenzie byla zvědavá, jak její manžel zareaguje. Krátce se
na ženu usmál a poodstoupil o půl kroku.

Mackenzie pochybovala, že to bylo plánované – nepochybně
jednal instinktivně. Rhys nebyl z těch, kteří podvádějí. Byl to

dobrý muž, který bral své povinnosti vůči ní, rodině i vinařství velice vážně. Mohla se na něho spolehnout. Věřila mu.

Ale už pět let neměli společnou ložnici a přinejmenším stejně dlouho se nemilovali. S kým tedy spí, když nespí s ní? A ve stejný okamžik, kdy si tu otázku položila, ji napadlo, jestli vůbec chce znát odpověď.

Stephanie Barcellonová by ráda a seriózně prohlásila, že bývalí manželé rozhodně nejsou to pravé. Zvláště ti pohlední, s bezstarostným úsměvem a vědoucím pohledem. Poslední hodinu strávila tím, že se krčila a uhýbala, aby se vyhnula Kyleovi, ale ať se sebevíc snažila ztratit mezi hosty, Kyle kroužil stále blíž.

Kdyby tak její matka netrvala na tom, že ho pozve. Možná by ale úplně stačilo, kdyby Stephanie měla aspoň kuráž, šla za ním a do očí mu řekla, že je konec. KONEC. Už měla dost toho, že je jeho kořistí pokaždé, když se objeví ve Walla Walla a má pár hodin navíc. Jsou rozvedení už víc než deset let. Téměř dvakrát tak dlouho, co byli spolu. Musejí to skončit jednou pro vždy. Pomilovat se párkrát za rok ani jednomu z nich nepomůže. I když si byla naprosto jistá, že tohle ho netrápí, a jenom ona si potom připadá jako idiot.

Od jejího posledního, řekněme, setkání s Kylem uběhlo už osmnáct měsíců. Loňský večírek a prázdniny přežila bez toho, aby podlehla jeho šeptanému: „Hej, krásko, co jít někam, kde je klid?“ Říkala si, že pokud vydrží po zbytek večera, zbaví se ho. Byla rozhodnutá a měla plán. Ale bohužel byla také nadržena.

Vlastní hormony mě zrazují, přemítala zasmušile, když kroužila mezi hosty a kontrolovala, že je všechno, jak má být. Zatímco dohlížela na přísun jídla a dvakrát zkontrolovala množství vína na baru, začala v určitých partiích cítit příjemné svírání. Kyle vždycky dobře věděl, jak ji udělat za nějakých, řekněme, osmnáct vteřin. Bylo to ponižující, ale pravdivé.

Koutkem oka zahlédla, že k ní míří, a okamžitě vykročila opačným směrem. Jestli se k ní dostane na dosah, pohladí ji konečky prstů od ramene k zápěstí. To jí pokaždé celou rozechvěje. Pak se k ní nakloní a řekne jí, že má nádherný zadek, protože Kyle byl vždycky romantik. Pak se na ni přitiskne, aby se jí mohl lehce otřít o bradavky, a bude ztracená.

„To se nestane,“ vydechla. „Už to neudělám.“

Pokračovala v úhybných manévrech a připadala si jako postava v nějakém hodně špatném seriálu, když si všimla, že na ni Giorgio pokývl. Byl čas.

Zahnala myšlenky na Kylea, ujistila se, že má v kapse malý plátěný váček a vykročila rovnou k DJ.

„Stephanie,“ řekl Kyle hlubokým, vemlouvavým hlasem, když se prosmýkl za ni.

Ani se neohlédla. „Teď ne.“

Když došla na pódium, usmála se na DJ. „Můžeme.“

Mladík pomalu ztišil hudbu a podal jí mikrofon. Všichni hosté se otočili k pódiu.

„Ráda bych vás poprosila o chvílku pozornosti,“ řekla a pohlédla na Giorgia, který přes veledůležitost okamžiku vypadal naprosto klidně. „Jistý džentlmen by rád něco řekl své úžasné dámě.“

Podala mu mikrofon i váček a vrátila se do davu, který se u pódia shromáždil.

Šestnáctiletá Avery se prosmýkla vedle ní. „Co se děje?“

„Dívej se. Bude to hustý.“

Avery si povzdechla. „Mami, říkala jsem ti, že se nemáš snažit používat slang. Vypadá to divně.“

„Dělám to, abych tě pozlobila.“

Vzaly se za ruce a opřely se jedna o druhou. Stephanií bylo jedno, jestli je na to slovo moc stará. Bylo dokonalé, protože tohle bude sto procentně hustý. Cítila to v kostech.

Tři

Barbara netušila, co se děje, a vůbec se jí to nelíbilo. Dívala se ze Stephanie na Giorgia a doufala, že se nechystají zpívat duet, nebo provést nějakou jinou šílenost. Stephanie neměla vůbec žádný hlas.

Ale Giorgiovi důvěřovala. Staral se o ni tak jako nikdo jiný, takže se mohla uvolnit a předstírat, že si užívá jakoukoli hloupost, kterou přichystali.

Giorgio se na ni usmál a řekl do mikrofonu: „Ahoj, má lásko.“

Také se usmála. Věděl, že nemá ráda, když si z ní někdo utahuje, ale věřila mu. Může zapomenout na obavy.

Rozhlédl se po kruhu hostů. „Těm, kteří mě moc neznají, bych chtěl říct, že jsem tuhle nádhernou ženu potkal přede dvěma lety v Itálii. Ochutnávali jsme víno v malé restauraci v Toskánsku. Byl nádherný den, ale ta žena vedle mě byla ještě půvabnější. Musel jsem se dívat jenom na ni.“

„Byl jsi velice okouzlující,“ řekla, protože jak mluvil, uvolnila se.

„Navenek. Ale uvnitř mi srdce tlouklo jako zběsilé. V mém věku to může být nebezpečné.“

Všichni se rozesmáli.

„Představil jsem se a navrhl jsem, abychom si spolu dali láhev vína.“ Znovu se usmál. „Ona souhlasila a já jsem byl tak šťastný,

že jsem se sotva zmohl na slovo. Vyprávěla jsi mi o Bel Après, tvých dětech a o Mackenzie a já jsem v tvém hlase cítil lásku a hrdost. Do hodiny jsem byl po uši zamilovaný.“

Barbara se nechávala unášet vzpomínkami na ono první setkání. Překvapilo ji, že s ní mluví. Nevěděla, co si má myslet. Pohlední muži s ní prostě jen tak nemluvili, aspoň ne tak jako on. Byl zábavný, milý a odpoledne rychle uběhlo.

„Už jsem byl jednou ženatý. Manželka mi zemřela před pěti lety, a mě ani ve snu nenapadlo, že se ještě někdy zamiluju. Ale stalo se. Je to nádherná, úžasná láska, která mi naplňuje srdce.“

Přitiskla si dlaně na prsa a rty naznačila: „Mně také.“

Podal mikrofon Stephanii, vyndal něco z malého váčku a překvapil ji, když poklekl na jedno koleno.

„Barbaro Barcellonová, jsi moje životní láska. Miluju tě a zbožňuju. Chci tě učinit šťastnou a strávit zbytek mých dní s tebou. Vezmeš si mě?“

Nečekala to a jeho návrh ji naprosto ohromil. Zírala na Giorgia a postupně jí docházelo, co vlastně řekl. Hudba se vytrácela, až slyšela jenom tlukot vlastního srdce.

Zaplavil ji pocit štěstí a radosti a ona věděla, že už nikdy nezažije tak úžasný okamžik.

„Ano,“ hlesla a musela potlačovat slzy. „Ach, ano, Giorgio. Vezmu si tě.“ Všichni kolem stojící hosté začali jásat a tleskat.

Vstal, navlékl jí na prst prsten s velikým diamantem, vzal její obličej do dlaní a políbil ji. Dotek jeho žhavých rtů na jejích byl magický. Připadala si jako princezna a měla dojem, že omládla o třicet let.

„Miluju tě,“ zašeptal jí do ucha.

„Také tě miluju.“

Potlesk neustával. Její děti se shromáždily kolem nich a objímaly ji i Giorgia.

„Věděl jsi to?“ zeptala se Barbara Rhyse.

Rhys se zašklebil. „Požádal mě o svolení. Moc jsem si toho vážil a jsem šťastný za vás oba, mami.“

„Já jsem to nevěděla,“ řekla Mackenzie a políbila ji na tvář. „Blahopřeju, Barbaro. Budeš nádherná nevěsta. Určitě budeš s Giorgiem šťastná.“

Four a Lori se protlačily mezi ostatními a objaly ji.

„Nikdo nám to neřekl,“ řekla Four se smíchem. „To je ale parádní překvápko.“

„Jsem ráda, že jsi šťastná,“ dodala Lori už méně nadšeně.

Barbaru napadlo, že budou jisté potíže s bydlením. Lori nikdy neopustila veliký rodinný dům uprostřed usedlosti. Ubytovat Giorgia, když byl na návštěvě, nebyl problém, ale jiná věc je, když tady bude bydlet natrvalo. Řekla si, že tím se bude zabývat zítra a dneska si užije každíčký okamžik nádherného večera.

Znovu začala hrát hudba a Giorgio ji odvedl na taneční parket. Zasmála se, když poznala úvodní takty písně Lady in Red, a krátce pohlédla na své rudé večerní šaty.

„Tak proto jsi chtěl, abych si oblékla tohle,“ řekla a vzhlédla k němu.

„Byla to součást plánu.“

Opřela si mu hlavu o rameno. „Překvapil jsi mě.“

„To jsem rád. Rhys to samozřejmě věděl a Stephanie také.“

„Udrželi tajemství.“

„Barbaro?“

Pohlédla na něho.

„Nechci, aby sis s něčím dělala starosti,“ řekl s láskyplným pohledem. „Rád podepíšu předsvatební smlouvu. Nechci nic z Bel Après.“

„Opravdu?“

Na předsvatební smlouvu ani nepomyslela. Možná by měla, snad před půlnocí, a to jí nedovolí do rána usnout. „Díky. Já také podepíšu, cokoli budeš chtít.“

Giorgio měl dost peněz z firmy na výrobu letadel, kterou měl v severní části státu New York.

„Jste velice moderní pár,“ popíchl ji.

Vytáhla se na špičky a pošeptala mu do ucha: „Ano, a později budeme mít spoustu moderního sexu.“

Zasmál se. „V čem je moderní? Myslel jsem, že se milujeme spíš tradičně.“

Ušklíbala se. „Necháváme rozsvíceno.“

„To ano.“

Protančili další tři písně a šli si dát něco k pití. Několik žen ji zastavilo, aby mohly obdivovat diamantový prsten. Sama Barbara zatím neměla čas dobře si ho prohlédnout. Odhadovala, že diamant má alespoň tři karáty. Trochu veliký a okázalý, ale jistě ho bude nosit.

U baru se s nimi setkala Stephanie.

„To bylo úžasné,“ řekla se šťastným povzdechem. „Jsem nadšená.“

„Moc se ti to povedlo,“ řekla Barbara a snažila se, aby na sobě nedala znát překvapení. „Byla to nádherná chvíle.“

Stephanie ji objala. „A teď svatba. Řekni, jestli chceš pomoci s přípravami, mami. Jsem v tom dobrá.“

Svatba? Barbara takhle daleko ještě neuvažovala. Nějaký obřad jistě bude potřeba. V jejich věku by bylo rozumné, aby nebyl nijak veliký – jenom rodina a pár nejbližších přátel.

Okamžitě si vybavila svoji první svatbu. Ona a James byli mladí a neměli dost peněz, aby je utráceli za něco tak rozmařilého jako je svatba. Vzali se v malém kostele a hostina byla na staré farmě, kde tehdy žili. Nebyla to žádná svatba snů.

Pohlédla na prsten, který se jí třpytil na levé ruce, a potom na bavící se hosty. Ona byla paní Bel Après a majitelkou úspěšné firmy. Peníze nejsou problém.

„Co chceš ke svatbě, Giorgio?“

Zvedl její ruku k ústům a políbil ji na prsty. „Chci cokoli, co tě učiní šťastnou, lásko.“

Byl to skvělý muž.

Barbara zvažovala možnosti. Rozumné by bylo uspořádat svatbu v Bel Après. Je tady dost místa na velké akce. Přestože vinařství nebylo pro podobné účely zvlášť zařízeno, pořádalo občas párty při zvláštních příležitostech nebo pro významné zákazníky.

Barbara pohlédla na svoji nejstarší dceru. Stephanie se starala o maloobchod a degustaci. Když bylo třeba, vedla také vinný klub a plánovala všechny zdejší společenské události, včetně několika svateb. Stephanie sice neměla nic, co by se dalo nazvat talentem, ale byla pečlivá. A upřímně, jak těžké asi je naplánovat svatbu?

„Tak dobře,“ řekla Barbara. „Můžeš tu svatbu připravit, Stephanie. Ale chci opravdovou. Tradiční. Žádnou tu moderní šaškárnu. Může být veselá, elegantní a trochu okázalejší, ale to je všechno.“

Stephanie se usmála. „To zvládneme. Můžeme se dokonce bavit o hodně okázalé.“

Barbara zadržela povzdech. „To probereme později. Teď si chci zatančit se svým snoubencem.“

Otočila se ke Giorgiovi a natáhla k němu ruku. Přitáhl si ji a vedl ji na taneční parket. Tolik štěstí, pomyslela si, když se do něho zavěsila. Dnešní večer byl skvělý a zbytek života bude stejně nádherný.

Po dvou hodinách a přibližně polovině láhve vína Stephanie stále ještě zpracovávala, co se stalo. Byla šťastná, samozřejmě byla šťastná. Giorgio byl skvělý muž, který její matku zbožňoval. Příznivým vedlejším účinkem také bylo, že se s Barbarou lépe jednalo, když ho měla nablízku. Kdo by to nechtěl?

O zasnubách věděla dopředu. Ona měla v opatrování prsten a zvolila čas. Byla nadšená, že pomůže matce s přípravou svatby. To všechno bylo dobré. Dokonce skvělé. Ale, a to bylo veliké ale, nedokázala se vyznat ve svých pocitech.

Není to jenom štěstí, říkala si. Bylo tam ještě něco jiného. Z něčeho byla nesvá a snad i smutná, a byly tam i další pocity, které neuměla, nebo nechtěla pojmenovat.

Stála tam a popíjela další sklenku vína, když ji pravda udeřila jako rozjetá lokomotiva. Zajíkla se a rychle zamrkala, aby potlačila nečekané slzy.

Toužila po jiném životě. Měla skvělé děti, milovala svoji rodinu, ale chtěla víc. Chtěla práci, kterou by měla ráda – chtěla být nadšená z toho, jak strávila den, namísto omílání rutiny. Chtěla být na sebe hrdá, být silná a statečná, a to znamenalo, že opravdu musí zvednout zadek a něco dělat. Toužit po něčem byla jenom ztráta času. Posledních pět let jenom mluvila o tom, že odejde z Bel Apres a bude někde pracovat, ale nic pro to neudělala.

„Ahoj, krásko.“

Slova pronesená hlubokým hlasem doprovodilo pohlazení konečky prstů od holého ramene po zápěstí. Stephanie se otočila a uviděla Kylea, jak se na ni usmívá.

„Skvělá párty, jako obvykle,“ dodal a mrkl na ni.

„Ty jsi stále tady?“ řekla a snažila se vymanit ze zmatených myšlenek.

„Samozřejmě. Napadlo mě, že bychom mohli strávit pár hodin spolu.“

Jeho hlas zněl vemlouvavě. Na zdůraznění svých slov jí položil dlaň na kříž, pak sklouzl níž a stiskl jí zadek.

„Ne. Prostě ne.“

Řekla to bez přemýšlení, ukročila stranou a zírala na něho s neuvěřitelně zvláštním pocitem, že neví, kdo to je. Ano, bývali manželé, ale rozvedli se před víc než deseti lety. Co to tedy dělá,

že se s ním několikrát do roka vyspí, vždycky když se mu to zrovna hodí? Nechtěla to, a nechtěla ani jeho.

Proč souhlasila s tímhle nešťastným uspořádáním? Nezaslouží si něco lepšího? Nezaslouží si být spokojená s vlastním, řádným životem? A to už vůbec raději nemyslí na to, s kolika ženami on pravidelně spí. Zatím se jenom spokojovala s drobkou, které jí její bývalý pohodil. Kyle byl rozptýlení, kterému se ale oddávala příliš dlouho.

„Nemusíš to říkat zrovna takhle,“ zamručel nejistě. „Stačí říct, že nemáš zájem.“

„Nemám zájem,“ řekla pevným hlasem. „Už jsme o tom mluvili, Kyle. Řekla jsem, že končím a myslela jsem to vážně. Přestaň se snažit dostat mě do postele. Už to neudělám. Jsme rozvedení. Měli bychom se podle toho chovat.“

S těmi slovy odešla najít nějakou bezpečnou skupinku, k níž by se připojila. Usmála se, když zahlédla své děti, jak si povídají s Lori.

„Bavíte se?“ zeptala se, když vklouzla mezi Avery a Carsona.

„Ano, mami.“ Její dcera se zasmála. „Nemůžu uvěřit, žeš vydržela neříct nic o tom zasnoubení. Bylo to hrozně romantické. I když jsou přece jenom staří.“

„Vykopávky,“ zažertovala Stephanie. Otočila se ke Carsonovi. „Co ty si o tom myslíš?“

Její čtrnáctiletý syn se překvapivě usmál. „Bylo to fajn, mami. Romantika, jak to mají holky rády. Navíc to chce odvalu udělat to před tolika lidmi. Co kdyby řekla ne? Měl by z toho ostudu do konce života.“

„Láska ti dodá odvalu,“ odvětila.

Avery si povzddechla. „Paráda. Teď tě bude nutit stále se dívat na ten starý film, co má tak ráda. Jak se jmenuje?“

„Řekni cokoli,“ řekly Stephanie a Lori zároveň.

Avery zasténala. „To je on.“

„Myslím, že je čas,“ poznamenala Stephanie.

„Zaříd' to rychle,“ řekla její dcera. „Dřív, než Carson odjede na baseballový tábor. Nechci být jediná, kdo se na to bude muset dívat.“

„Bude se ti líbit.“

„To víš.“

Carson zívá. „Už je pozdě mami, půjdu spát.“ Objal ji.

Její syn byl o deset centimetrů vyšší než ona, a stále ještě měl kam růst. Ona byla sice drobná, ale přesto.

Avery ji objala. „Tak ráno, mami.“

„Dobrou.“

Dívala se za nimi, jak přecházejí terasu, dokud nevešli do domu. Pak se usmála na svoji sestru. „Bavila ses?“

„Až do těch zasnub,“ opáčila Lori příkře.

„Myslela jsem si, že máš Giorgia ráda.“

„To ano, ale teď se všechno změní.“

„Myslím, že mu nebude vadit, když budeš bydlet v domě, jestli tě trápí tohle. Kromě toho máma by tě nikdy nenutila ke stěhování.“

Lori nasadila tvrdý výraz. „Prosím tě. Obě víme, že mě okamžitě vyhodí, pokud se jí to bude hodit, nebo když ji o to požádá Mackenzie.“ Prudce vydechla. „O to nejde. Viděla jsi, jak jsou do sebe zamilovaní? Já vím, že byli šťastní, ale ten její výraz, když ji požádal... Chci to taky.“

„Vdát se?“ Stephanie se snažila nedat najevo překvapení.

„Samozřejmě. Každý chce k někomu patřit. Někteří z nás vědí, kdy je lepší podržet si, co máš než to zahodit.“

„Mluvíš o mém rozvodu?“

„Máš něco s Kylem. Možná ses měla držet toho, cos měla.“

„Podvodníka, který nebyl nikdy doma?“

„Bylo to manželství.“

„Oba jsme se trápili. Navíc...“ Stephanie stiskla rty. Nepotřebovala se před nikým obhajovat. „Teď je to lepší. Když jsme od sebe. Ale jestli chceš s někým chodit, určitě někoho najdeš.“

„Mně se nikdy nic dobrého nepříhoda.“

S těmi slovy se otočila a odešla. Stephanie se za ní dívala a přemítala, jak ona, Lori a Four mohou být sestry, když jsou každá úplně jiná. Říkala si, že je to jenom další důkaz, že bůh má smysl pro humor.

Šla k volnému křeslu a posadila se. Zatímco ostatní členové rodiny směli odejít kdykoli po desáté, ona musela zůstat až do konce. Ona měla slavnost na starost, proto se musela ujistit, že všude bude čisto a uklizeno. Bude vzhůru nejméně do dvou do rána.

Na druhou stranu bylo dobré, že podle všeho opravdu skončila se svým bývalým. Trvalo to deset let a potřebovala se pořádně rozhoupat, ale nakonec to vyšlo. Vzrušovalo ji pomyšlení, že hned zítra si začne hledat práci. Konečně unikla z pasti náhodného sexu s bývalým. Teď přišel čas, aby se odpoutala od rodinného podniku a postavila se na vlastní nohy.

Čtyři

Než znovu upila, Mackenzie pečlivě studovala víno ve sklenice. Tentokrát nechala víno na jazyku o něco déle, než s ním zakroužila v ústech a vyplivla do šálku, který si s sebou přinesla.

Ochutnávání ze sudů bylo zásadní pro sledování zrání vína, ale opít se při tom by byla začátečnická chyba. Od začátku věděla, že každou ochutnávku musí vyplivnout. Vzala do ruky psací podložku a udělala si několik poznámek. Později je zanesla do složky v počítači. Bylo to starosvětské, ale nejraději pracovala takhle.

V tomto oddíle vinného sklepa se nacházela její vína – kupáže, které vytvořila, protože měla určitou představu, a chtěla vědět, jak to dopadne. Barbara ji nejdřív třikrát odmítla a pak Mackenzie řekla, ať se už ani neptá. Zklamaná Mackenzie pak přišla za Barbarou s tím, že pokud se vína nepovedou, zaplatí ztráty z vlastního platu. Ale pokud se budou prodávat tak, jak předpokládá, měla by dostávat podíl na zisku tak dlouho, dokud se její vína budou vyrábět.

Barbara souhlasila, sepsala smlouvu a obě ji podepsaly. O dva roky později byla hotová první vína z Vysočiny. Highland Thistle – pojmenované na počest skotských předků Mackenzie – se rozprodalo během dvou týdnů. Použila víc francouzský styl

míchání cabernetu a merlotu, které Thistle dodávalo jemnější zakončení, oblíbené u mladých zákazníků.

Highland Heather, téměř čisté chardonnay, se příští rok rozprodalo ještě před stáčením. Highland Myrtle a syrah měly v loňském roce stejný úspěch. Od té doby už Barbara neřekla Mackenzie ne prakticky v ničem, co se týkalo vína. Tato tři vína zajišťovala každé čtvrtletí pravidelný přísun peněz. Zisky zatím zůstávaly na investičním účtu, ale jednou je na něco použije.

Znovu si pročetla poznámky, zasunula psací podložku do podpaží a zamířila do kanceláří v druhém podlaží.

Bel Après se za posledních šestnáct let významně rozrostlo. Vždycky bylo schopné produkovat větší množství vína, ale předchozí majitelé raději stovky tun hroznů prodávali, než aby riskovali vymyšlení nových vín, která se nemusela povést. Když Mackenzie přišla na palubu, vymyslely s Barbarou strategický plán, který využíval to nejlepší, co Bel Après nabízelo.

Když šla po schodech do druhého podlaží, přejížděla pohledem po oceněních rozvěšených po stěnách. Bel Après začalo vyhrávat ceny s prvním archivním vínem od Mackenzie a Barbara byla opilá úspěchem. Chtěla se účastnit každé soutěže, ale Mackenzie trvala na tom, že si musejí víc vybírat. Je lepší účastnit se několika prestižních soutěží a dostat se do povědomí než vyhrávat ceny, o kterých nikdo nikdy neslyšel.

O Bel Après se psalo v novinách a časopisech a prodeje stoupaly. Před deseti lety museli ztrojnásobit vinný sklep.

Došla na konec schodů a zastavila se před fotografiemi na stěně. Bylo na nich Bel Après před jednou generací, v době, kdy Barbara byla mladá nevěsta. Odsud až na konec dlouhé chodby fotografie dokumentovaly růst vinařství a celé rodiny.

S úsměvem se zastavila před fotografií Rhyse a jeho tří sester. Jemu mohlo být deset nebo jedenáct, dívkám mezi devíti a pěti.

Dívky se do objektivu usmívaly a šklebily, ale Rhys se tvářil vážně, jako kdyby už tehdy věděl, jaká odpovědnost ho čeká.

Vyrostl z něho dobrý muž, pomyslela si. Tvrdě pracoval, byl poctivým zaměstnavatelem a každý večer se vracel domů. Rhys byl její skála – jeho vyrovnanost jí umožňovala věnovat veškerou energii vínům.

Rodiče jí zemřeli, když byla ještě malá, a Mackenzie proto vychovávali její prarodiče. Dědeček byl vinařem v oblasti Spokane a naučil ji, jak vykouzlit z půdy to nejlepší.

Když jí bylo patnáct let, onemocněl rakovinou, která se nedala vyléčit, jenom zpomalit. Sheer ho udržovala při životě, dokud neskončila střední školu. Zemřel ještě toho léta. Mackenzie si stále pamatovala ten první den, kdy na koleji potkala svoji novou spolubydlící. Stephanie byla přátelská, optimistická, a přesně to Mackenzie potřebovala.

Hned první Vánoce ji Stephanie přivedla domů. Bel Après Mackenzie nadchlo, Barbara ji ohromila a Rhys ji naprosto uchvátil.

Byl tak vyrovnaný, pomyslela si a při té vzpomínce se usmála. Byl laskavý a silný, ale s šibalským smyslem pro humor, kterým ji vždycky rozesmál. Druhý den jí ve dvě ráno zaklepal na dveře a řekl, ať se oblékne. Vyvedl ji ven, kde právě nečekaně napadl sněh, a tam, v zimě a zasněžený, ji políbil. Byl to nádherný okamžik. Tehdy se do něho možná ještě nezamilovala, ale její srdce se mu rozhodně otevřelo.

Stále se usmívala, když procházela dlouhou chodbou a pak otevřenými dveřmi do Barbařiny rozlehlé kanceláře. Velkým rohovým oknem byl výhled na celou usedlost. Dvě protější stěny pokrývaly mapy vinic patřících rodině.

Rodina Barcellonů byla skutečnou dynastií. Kdyby Mackenzie a Rhys měli děti, smísila by se její krev s krví rodiny. Ale